

ЧУДОМИР И Я ЧЕ ИЗОКАМ НЕКОЙ ДЕН

chitanka.info

Часът приближаваше шест. Чиновниците от стая № 5 отдавна бяха престанали да работят. Младшият писар, скрил между преписките една картичка, изобразяваща гола жена, жадно я разглеждаше. Деловодителят, отмахнал стъклото на старовремския си часовник, от един час почистваше циферблата с една кибритена клечка и се мъчеше да разплете увития около оста на минутника голям косъм. Архиварят, зинал срещу едно кръгло огледалце, голямо колкото кръпката на панталона му, диреше причините за непоносимите болки, които му причиняваше единственият му мъдрец; а машинописката, наведена, се мъчеше да залови изпусната бримка на чорапа под коляното. Само кроткият и акуратен старши писар бай Мильо Епитропов, без да дига глава, продължаваше да вписва още някакви решения. Когато големият часовник в коридора удари отмерено шест пъти и всички почнаха да се обличат, той стана бързо, погледна си часовника, да се увери окончателно, че работният ден е минал, изгледа свирепо наоколо, тупна светкавично с юмрук по масата, така че мастилницата отхвъркна като топка, а папките се строполиха от масата, и изрева с цяло гърло:

— Корупция! Корупция и повсеместно разхищение царува в това ведомство! Това не е управление, това е хаос! Анархия! Това е вертеп!

Колегите му останаха поразени. В първия момент никой не се помръдна от мястото си. Само младшият писар мигновено мушна картичката по голо в пазвата си, а машинописката подскочи от страх.

— Това не е ред — продължаваше бай Мильо, — това не е работа! Оценка на способности няма! Справедливост няма! Няма уважение към персонала! Гаврят се с мене, с тебе, с него! С жизнените интереси на националността се гаврят! Как се назначава персоналът? Защо са толкова писарки? Искам да знам, защо са? Искам да знам и знам! Знам! Взятки има! Рушвети има! Мръсотии има! Но няма да мълча вече! Няма да мълча!

Грабна шапката си и излезе като вятър.

Чиновниците се изгледаха плахо. Деловодителят, като мушна часовника си в джоба, прошепна:

— Полудя бе, полудя човекът и това си е!

— От горещините трябва да е — обади се архиварят. — От толкова години го помня: дума против началството не е продумал.

— Е, натупала го жена му на обед, па сега се люти — рече машинописката. — Ще му мине като на пес!

— А, няма да го бъде — поде пак архиварят. — Лудост е това! Ясно е като бял ден. Не видяхте ли очите му какви са мътни? И пяна имаше по устата!

— Да не го е ухапало пък бясно куче, хей? Трябва да се обади и на полицията, може да стори някоя пакост из града.

Само бай Йото разсилният, опрял гръб на ръба на вратата, се подсмиваше и като избърса с ръкав големите си мустаци, продума бавно:

— Нищо му нема на човеко, не берете гайле! Здрав си е бай Миле като юнец. Току вчера навърши години за пълна пенсия, та оттам му дойде куражо. Че послужим, кай, бай Йото, още един ден, да не съм сбъркал нещо у изчисленията, па че си направим байрамо, да ми олекне. И направи си го човеко, па това си е!

След това бай Йото подигна панталона си, премести каиша с една дупка по-навътре и продължи като на себе си:

— Море и менека ми остават още малко. Че накарам бай Миле да изчисли харно сметката, па и я, аллалем, че изокам, колко можем, некой ден, ама де да видим кога че е!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.